

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. szeptember 30.
(vasárnap)

Horváth Géza

EGY EMBER, AKI JÉZUSÉ LETT

Énekek: 105,1-2; 230; 437,1-3; 462

Lekció: ApCsel 8,26-39

Alapige: ApCsel 8,35

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Urunk, hogy egész héten énekelhettük ezt a szép éneket Jézus Krisztus keresztjéről; amit benne kijelentettél, az ma is igaz; az ígélet, amit hozzá fűztél, az ma is valóság. Köszönjük, hogy ma is meg lehet találni, oda lehet érni, szembesülni lehet, hogy miért is állt és áll a Krisztus szent keresztje. Azért, hogy ma is az átok, amely a Paradicsomban reánk szállt, ott áldássá legyen, lehulljon a bűn terhe, onnan új szívvel és léttel lehessen elindulni.

Köszönjük, hogy ezt láthattuk az igében egész héten az etióp kincstárnok történetéből. Hadd köszönjük meg Neked, Urunk, hogy a Te szavad igaz. Minden elmúlik, de a Te szavad örökké megmarad. Köszönjük a régi, ismert történeten keresztül megszólaló új, személyesen nekünk szóló üzeneteket. Köszönjük, hogy elhoztál ide olyanokat is, akik először szembesültek az ige üzenetével, és jöhettünk sokan, akik már sokadszor hallottuk. Urunk, Te látod, hogy ki az, akinek a szíve erre összetört, megrendült; ki az, aki feladta magát ezen a héten; ki az, aki azt mondta: lábaidhoz hullok tört reménnyel; ki az, aki elénekelhette, hogy „Nyugtalan, gőgös büszkeségből, Jézus, jövök, Jézus, jövök Hozzád.”

Hadd köszönjük meg a felhangzó evangéliumot, amely nemcsak itt, hanem hisszük, hogy a világ sok-sok táján hangzik. Köszönjük a seregyűjtést, Urunk, hogy még ez tart, még lehet jönni, még Jézus Krisztussal lehet járni.

Kérünk, hogy ma is szólj nekünk e történeten keresztül, Urunk. Adj még új és új üzeneteket belőle, amire szükségünk van, és engedd, hogy ma, ha a Te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a mi szívünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét ma is hallgassuk meg az Apostolok Cselekedetei 8. fejezetéből, a 26. verstől a 39. versig terjedő szakaszból: „Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: *Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálem-ből Gázába megy alá. Járatlan ez. És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálem-be; És visszatérőben volt és az ő szekeren ül vala, és olvasá Ésaiás prófétát. Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaiás prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érted-é, a mit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték mészárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? Mert elvétetik a földről az ő élete. Fellevén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust. Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyik: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felevén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. És megállítá a szekeret; és szállának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látta őt a komornyik, mert tovább méne az ő útján örömmel.”*

Kedves testvérek, bizonyára sokan tudjátok, hogy egész héten, hét estén keresztül hallhattuk a Cselekedetek könyve 8. fejezetéből az ige üzenetét. Engedjétek meg, hogy az evangelizációs hetünk végén, a terített úrasztalánál is erről az ígéről szolgáljak, és innen mondjak el még néhány olyan dolgot, amit én is kaptam az én drága Uramtól!

A Cselekedetek könyve arról szól, hogy Isten a pogányok felé fordul, és a pogányoknak is hirdettetik az evangélium. A 8. fejezetben is erről olvasunk, hogy jön egy pogány ember, aki több mint négyezer kilométert tesz meg azért, hogy Jeruzsálemben Istent imádjá. A 10. fejezettől kezdve olvassuk Kornéliusz százados megtérésének a történetét, ahol a gyülekezet nagy, tágra nyílt szemekkel állapítja meg, hogy akkor úgy látszik, Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre! Onnantól kezdve elindul a misszió: mennek az apostolok, és hirdetik Jézus Krisztus halálát és feltámadását, de e között a két fejezet között van még a 9. fejezet.

Ezt azért mondom el, mert a bibliai igék egymásutánisága is nagyon fontos, hogy Isten Lelke miért ott jelentette ki azt, amit kijelentett! A 9. fejezetben, tudniillik, egy zsidó ember megtérésének a története van leírva. Tudjátok, mi a hasonlóság a szerecsen komornyik és Saulus, a későbbi Pál apostol története kö-

zött? Az a hasonlóság, hogy egyik sem ismeri Jézust. Hiszen a szerecsen komornyik megkérdezi Fileptől, hogy: „Kiről mondja ezt a próféta?” Saulus azt kérdezi: „Ki vagy te, Uram?” „Én vagyok Jézus, akit te kergetsz!” – hangzik a válasz. Az egyik egy pogány, aki addig semmit nem tudott Istenről, csak azért indult el, mert valamit hallott, hogy Jeruzsálemben van egy templom, ahol áldozatot lehet bemutatni a Seregek Urának, a Mindenség Istenének. A másik meg, Saulus, a teológia doktora; ószövetségi tudományokban hallatlan jártas; gyermekségétől fogva tudja az írásokat ő is, csak éppen Jézus Krisztust nem ismeri. Azért fontos nekünk, hogy a 9. fejezetben ott van Saulus megtérésének a története, mert később majd Pál apostol ír egy ilyen igét: „...avagy elvetette-e népét az Úr?”

Látjuk, hogy a Cselekedetek könyvében az, hogy Isten a pogányok felé fordult, nem jelentette azt, hogy elfordult az Ő népétől, de az, hogy Saulusnak meg kell térnie, az meg azt mondja, hogy nehogy valaki abban a tudatlanságban legyen, hogy a zsidóknak alanyi jogon jár az üdvösség! Nekik is meg kell térniük. Vagyis, ez a két történet egymás mellett azt mondja nekünk, hogy Isten odafordul pogányokhoz és zsidókhoz egyaránt, mégpedig az evangélium üzenetével fordul oda, és a Jézus Krisztusban elnyert váltságnak a jó hírével. Erre annak is szüksége van, aki tudja a törvényt, az Ószövetség ígét kívülről; aki olyan nagy embernél tanult, mint Gamáliel; és erre van szüksége annak a pogánynak is, akinek semmilyen, úgymond vallásos előképzettsége nincs.

Milyen sok hasonlóság van a két történet között! Az egyik megy Jeruzsálembé, hogy Istent imádja, a másik megy Jeruzsálemből, hogy a hívőket összefogja. Az egyik a kezében szorongat egy iratot, egy Ézsaiás tekercset, a másiknak szintén van egy irat a kezében, de a főpapoktól, hogy Isten népének tagjait börtönbe vethesse. Az egyik továbbmegy az ő útján örömmel, a másik meg öldökléstől lihegve fut. Mindkét ember találkozik Jézus Krisztussal, és mind a kettőnek áldott élete lesz. Ennek a két igének az üzenete, testvérek, az a mi számunkra, hogy Isten nem vetett el, nem mondott le rólad és rólam. Isten nem mond le az Övéiről, hanem megkeresi és megmenti azt, ami elveszett.

Ez a történet nem ott kezdődik, hogy ez az ember elindul Jeruzsálembé, hanem a 26. verssel úgy kezdődik, hogy Isten mozgósítja Filepet: kelj fel, menj alá a Jeruzsálemből Gázába vivő útra! Járatlan ez – ami azt jelenti, hogy néptelen. Ezen az úton kevesen járnak. Filep otthagyja a samáriai ébredést, otthagyja a kilencvenkilencet, és megy az elveszett után, az egy után, mert Isten oda küldi hozzá. Azért van ez megírva nekünk, hogy Isten mozgósít, Filepet odaküldi – mire a komornyik odaér, Filep már ott van –, hogy egyszer s mindenkorra megtanulhassuk azt, hogy az ember megtérése nem emberi erőlködés eredménye lesz, hanem az Isten életre segítő, áldott kegyelme. Filep csak bekapcsolódhat Isten munkájába, csak eszköze lehet Isten munkájának, nem végrehajtója.

Hadd mondjak egy egyszerű, falusi példát! Mikor a tojást keltetik, teljesen mindegy, hogy kotle alatt, vagy nagy keltető gépekben, van egy olyan szabály, hogy amelyik tojás héja keményebb, azt előtte egy kis langyos vízzel meg szokták permetezni, vagy a nagy keltető gépeknél feljebb veszik a páratartalmat, mert akkor olyan reakciók indulnak el, hogy a tojáshéj valamivel puhább lesz, és a kis-

EGY EMBER, AKI JÉZUSÉ LESZ

---

csirke azt jobban áttörheti. Hát, valami ilyen jutott eszembe: az embernek nincs más feladata, csak az, hogy a tojásokat a kelés előtt egy picit langyos vízzel megpermetezze. Legfeljebb ennyit tehetünk, de sem az élet kialakulásában, sem az élet létrejöttében nincs nagyobb feladatunk és más dolgunk. De amit az Úr rábíz Filepre, azt meg kell tenni, hogy menjen arra az útra!

Érdekes a két történet között ez a hasonlóság, hogy Isten a komornyik történetében Filepet mozgósítja, Pál apostolnál meg Ananiást: „Menj az Egyenes utcába, Júdás házába. Van ott egy ember, íme, imádkozik!” Ennyi az ember feladata, hogy Isten munkatársa legyen. Isten azt mondja, hogy „ti az én munkatársaim vagytok” – azért, mert bevon az Ő drága, áldott szolgálatába.

Ez a történet tulajdonképpen nem is ott kezdődött, hogy Isten mozgósította Filepet, hanem hadd olvassak egy igét az Ószövetségből, hogy hol is kezdődött! A Királyok 1. könyve 8. fejezetében, Salamon templomszentelési imádságában olvassuk a következőt, amikor Salamon felszenteli a csodálatos jeruzsálemi templomot, és kéri az Urat, hogy legyen az áldása ezen a házon: *„Sőt még az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljön messze földről a te nevedért; (Mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezedet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozik e házban: Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképpen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, a melyet én építettem.”*

Mielőtt a komornyik nemhogy elindult volna, hanem mielőtt megszületett volna, már elhangzik egy imádság érte: ha eljön valaki messze földről, az idegenek, a pogányok közül, akkor add meg neki, amiért imádkozik! Az Úr Jézus is ezt kéri a főpapi imában, a János evangéliuma 17. fejezetében: *őértük könyörögök, meg azokért, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem.* Olyan jó, hogyha valaki az Úré lesz, mert meglátja: az én üdvösségem, az én örök életem az régtől való, azért valaki már könyörgött, valaki már imádkozott! Amikor ez a komornyik eljön Jeruzsálembe, akkor csak beteljesedik az, amit Isten megígért, amit az Úr megmondott.

Miért imádkozik Salamon így: add meg neki azt, amit kér? Miért jön a komornyik? Ha az igét megfigyeljük, akkor pontosan le van írva: a komornyik azért jött, hogy imádjá az Istent. Salamon viszont miért imádkozott? *„Add meg neki, amiért imádkozik!”* Tudniillik, a vallásos embernek mindig az a véleménye, hogy ő adhat valamit Istennek, a hívő ember meg azért más, mert tudja, hogy ő kapott valamit Istentől. Etiópiában két istent imádtak különösen akkor a pogányok, egy „hold istenséget” és egy „kígyó istenséget”. Ezért olyan csodálatos, hogy ezekkel ő nem telik el, ez neki nem elég! Elkezd vágyakozni az élő Isten után, de mivel vallásos ember, ezért azt gondolja, hogy neki kell valamit adnia az Istennek. Amikor találkozik Jézussal, akkor megérti, hogy ő kap valamit Istentől, – mert Salamon ezért imádkozik: add meg neki! Nem azért, hogy, *„Uram, fogadd el, amit hoz majd Neked”*, hanem hogy *„add meg neki, amire szüksége van, amiért imádkozik!”*

Olyan jó, amikor megértjük azt, hogy Isten nem elvár valamit tőlünk, hanem az Isten szeretete kínál Valakit nekünk! Ezért mondja az apostol: nem azon van a hangsúly, amit én adtam Istennek, hanem „hála legyen Istennek, az ő kimondhatatlan ajándékáért!” A hívő ember boldogan mondja: mit kaptam Tőled, mit adtál Te nekem!

Aztán figyeljünk még arra, ami a héten is elhangzott, és nekem is nagyon hangsúlyos lett, hogy kit lehet megszólítani az evangélium üzenetével? Akiben Isten munkálja ezt az élő hitet, azt lehet megszólítani az evangélium üzenetével. Azt meg kell szólítani! Nekünk azért kell mindenkit megszólítani az evangélium üzenetével, mert nem tudjuk, hogy Isten kiben munkálja ezt a hitet és kiben nem. Kálvin azt mondja még a gyerekekre nézve is, hogy „jó reménységgel vagyunk felőlük, míg annak ellenkezőjét nem látjuk.” Jézus azt mondta: „... hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” – mert ti nem tudjátok, hogy Isten kiben munkálja ezt a hitet és kiben nem! Ezért el kell mondani; a tojásokat meg kell permetezni langyos vízzel, hogy elinduljanak a kémiai reakciók; hogy elinduljanak belső történések; hogy könnyebb legyen a szülés; hogy könnyebb legyen az újjászületés eseménye és Istentől adott drága, nagy munkája!

Az is olyan csodálatos, hogy ez a szerecsen komornyik milyen alázatos! Nagyon nagy csoda, amikor azt olvassuk, hogy elismeri és beismeri tudatlanságát: kiről mondja ezt a próféta? Gondoljátok el, hogy odamegy mellé egy egyszerű ember, egyszerű ruhában, és ez a magas rangú ember, aki a saját hazájában bizonyára közmegebecsülésnek örvend, elfogadja azt! Valakitől megkérdezi, aki-ről látszik, hogy nála sokkal egyszerűbb: kiről mondja ezt a próféta? Elfogad egy ilyen egyszerű embert, és nem azt mondja, hogy „mit mondhat ez nekem?” Én is hadd mondjam el, és nagyon boldogan mondom: a gyülekezetben, ahol felnőttem, egyszerű emberektől, TSZ tagoktól én lelkileg sokkal többet tanultam, mint némely professzoromtól a teológián. Milyen csoda az, amikor Isten valakit használni kezd! Majd fogok arról is szólni a végén, hogy Isten hogyan használhatta ezt a komornyikot, és hogy a te életedet is használhatja Isten. Ez a komornyik alázatosan elfogadja, beismeri tudatlanságát. Nem azt mondja, hogy mit mondhat nekem ez az ember, amit én nem tudok, hanem megkérdezi: kiről mondja ezt a próféta?

Aztán, figyeljünk arra, hogy elmegy Jeruzsálembe ez a komornyik a gyönyörű jeruzsálemi templomba, amely ugyan csak szerény mása az előzőnek, de még így is csodálatos lehetett. Folyik a szertartás, az „istentisztelet”, csak éppen Jézussal nem találkozik; mert azt mondja nekünk az ige, meg az a tapasztalat is, hogy ha valahol templom van, az nem jelenti azt, hogy ott lehet találkozni Jézus Krisztussal. Bár lehetne, de tudjuk, hogy Jézus nem a templomhoz van kötve, hanem az ígéhez! A komornyik is akkor találkozik Jézussal, amikor az ígével találkozik. A templomban akkor lehet találkozni Jézussal, ha ott van az ige, ha ott van a Jézus Krisztusról szóló evangélium; ahol minden igéből levezetik a megváltás csodáját, – mert azt mondja: „az írásnak ebből a helyéből kiindulva...”

EGY EMBER, AKI JÉZUSÉ LESZ

Tehát, azt jelenti, hogy bármit is olvasunk a Szentírásból, nekünk Jézusig kell eljutni! Bármilyen ószövetségi igét olvashatunk, az azt jelenti mindig: innen kiindulva. Ez a start, de a cél és maga az út, az igazság és az élet, az Jézus. Az írásnak ebből a helyéből kiindulva, – mert ott lehet találkozni csak Jézussal. Belecsodálkozunk: Mester, micsoda épület és micsoda kövek! Lehet, hogy ti is vagytok így a világban, hogy egy-egy nagy katedrális előtt megállunk, legalábbis én, amikor ezt teszem, akkor mindig azt kérdezem meg: Uram, de van-e itt ige? Nem az a kérdés, hogy mennyi márványt hordtak ide; nem az a lényeg, hogy hány kilogramm aranyat használtak fel, hanem az, hogy itt van-e az ige! Ha nincs ott az ige, akkor nem lehet ott találkozni Jézussal, mert Jézus az igehez van kötve.

Azért fontos az ige számunkra, mert az mindig Jézushoz vezet bennünket; mindig Jézusra utal; és mindig Jézust hirdeti nekünk. Éppen ezért az Istennel nem lehet kapcsolatba kerülni szertartásokon keresztül, mert akkor a komornyik Jeruzsálemben is hitre jutott volna. Nem lehet áldozatokon keresztül Istennel kapcsolatba kerülni, mert akkor Jeruzsálemben is kapcsolatba kerülhetett volna Istennel, hanem azt mondja nekünk ez az ige: Istennel csak Jézus Krisztuson keresztül lehet kapcsolatba kerülni! El is mondja az Úr Jézus: „senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” Én vagyok az ajtó; csak rajtam keresztül lehet belépni az üdvösségbe, az örök életbe! Semmi más módon nem lehet Istennel kapcsolatba kerülni, csak Jézus Krisztuson keresztül: akit kijelentett; akit adott értünk; aki szeretett minket; Önmagát adta, hogy Istennel megbékéljünk és Ővele éljünk.

Hadd szóljak még arról, testvérek, hogy minden evangelizációnak az utolsó nagy kérdése az, hogy „hogyan tovább?” Tegnap este már utaltam rá, régen az volt a szokás, hogy kihívták azokat, akik döntöttek, az úrasztalához. Vagy azt mondták: „álljanak fel a helyükön!” Aztán sokan felálltak, mert a szomszéd is felállt; kijöttek, mert a szomszéd is kijött. Egy idő után azt láttuk meg, hogy az evangelizáción valaki az ige hirdetése közben találkozott-e Jézussal, majd kiderül, hogy hány fővel lesznek többen a Bibliaórán; hány fővel lesznek többen az imaórán; hányan jelentkeznek szolgálatra, hogy mit tudok tenni a gyülekezetben, az Isten országában; majd kiderül, hogy hogyan tovább!

Mi derülhetett ki? Elhangzott, azt hiszem tegnap este, hogy az a Bibliában nincs leírva, hogyan folytatódott a történet. A szerencsen komornyikról annyit tudunk, hogy tovább ment az ő útján örömmel, de hadd mondjak el néhány dolgot, ami arra utal, hogy ez az öröm nem maradt meg benne, ez az öröm nem csak a saját öröme volt! Amikor Isten az evangéliumot hirdeti, akkor mindig ezt mondja: úgy hirdetem nektek az örömet, hogy az egész népnek az öröme lesz! (Lukács evangéliuma 2. fejezet). Egészen biztos vagyok abban, hogy nem maradt ez az öröm a szerencsen komornyikban, hanem hazament, és tovább mondta azt, amit ő is hallott.

Ilyen érdekes dolgokat olvashatunk és tudhatunk, hogy Etiópia, – ez az ország, amiről általában a szegénység, a nincstelenség, meg az éhínség szokott eszünkbe jutni, – ez a Kelet-afrikai ország, amely tízszer akkora, mint Magyar-

ország, talán egészen pontosan területileg is, meg népesség szempontjából is, már a IV. század elején keresztyén országgént van nyilván tartva. A mai Etiópiában tudjuk a vallási megoszlást: a lakosság 20 %-a evangéliumi keresztyén. Több, mint 40 %-a a lakosságnak kopt keresztyén, és csak 0,7 % a római katolikusok aránya. Tehát, úgy látszik, hogy az olaszok és a franciák nem nagy háttal voltak lelki értelemben ott a gyarmatosítás, meg a háborúk során, de nekem ez a legnagyobb öröm, hogy a lakosság 20%-a evangéliumi keresztyén, ami azt jelenti, hogy 20 millió ember! A magyar lakosság több mint a kétszerese evangéliumi keresztyén! Magyarország hol van ehhez? Sehol! És ez lehet, hogy azért volt, mert valaki elvitte az evangéliumot.

Látjátok, Istenünk igéje örökké megmarad! Elültette a magot, az kihajtott, kicsírázott, termést hozott, mert ez a szerecsen komornyik azt tanulta meg, hogy az evangélium így terjed, ahogy mondja Pál: hitből hitbe, szívből szívbe! Hozzám is így jutott el, hogy valaki elmondta. Akkor máshoz is így fog eljutni, hogy hallja valakitől; és hadd legyen én, akitől hallja! Ez a komornyik hazament, és minden bizonnyal elkezdett beszélni arról, hogy kivel találkozott. Aztán nemcsak beszélt, hanem bizonyára, mert ami még fontosabb, meglátzott az életén. Mint az a kedves, hajdúböszörményi bácsi, aki megtért az ébredés idején, – ő mondta el nekem, azért merem és tudom mondani, – hazament és azt mondta: na, asszony, mától kezdve még a kutya is máshogy fekszik az ólban, mert én megtértem! Felesége csak úgy csendesen megjegyezte: majd meglátjuk!

Igen, testvérek, erről van szó, hogy látni is, meg hallani is kell! Nem elég csak hallani, ha nem látják; és nem elég csak látni, hanem hallani is kell! Ez a kettő együtt! Éppen ezért, ez a szerecsen komornyik hirdeti, hogy „a Szabadító elközelgetett!” De olyan szomorú, ha „Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztsje, Mily gazdag élet kútja lett neked!” Ő továbbment az ő útján örömmel, és ez az öröm nem fért meg benne, mert így van mindenki, aki találkozik Jézussal, hogy nem fér meg benne ez az öröm. Tovább kell adni! El kell mondani, és az életed nemcsak áldott lesz, hanem áldássá lesz mások számára is. Így terjed az evangélium, a jó hír, a Krisztus ügye; így épül az Ő országa; így lehet találkozni ma is Jézus Krisztussal.

Adja meg Isten, testvérek, hogy mi is tudjuk, kinek mondjuk el, hogy a próféta kiről mondja ezt; és hogy találkozzunk ilyen vágyódó szívekkel, akikben Isten elkezd és végbeviszi az Ő áldott munkáját!

Ámen.

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük az evangélium üzenetét. Köszönjük, hogy van Bibliánk. Köszönjük, hogy el lehet olvasni és meg lehet érteni azt, hogy kiről mondja ezt az írás. Köszönjük, hogy vannak magyarázók is, hogyha nem értenénk, hogy hogyan lehet rálépni a Te utadra; ha nem értenénk, hogy hogyan lehet szabadulni bűneinkből; ha nem tudnánk, hogy mi az, amit elvársz tőlünk, mint népedtől. Köszönjük Neked, Urunk, hogy így jutott hitre a komornyik. Sokan közülünk is így jutottunk hitre, hallottuk valakitől, hogy Jézus

EGY EMBER, AKI JÉZUSÉ LESZ

Krisztus keresztyénél áldássá lesz az átok. Ott nyerünk békességet igazán a mi életünk égető kérdéseire, de legfőképpen hitetlenségünkre; és elveszett állapotunkból van szabadulás Jézusban.

Kérünk Téged, Urunk, hogy mi is hadd tudjuk tovább mondani az evangéliumot! Ne álljon meg nálunk, ne rejtsük el magunknak, hanem meg tudjuk osztani, hogy más is lásson, más is csodáljon és leborulva áldjon! Köszönjük Neked ezt a gyönyörű ígét, amely hangzott estéről estére közöttünk. Kérünk, hogy áldd meg a mi életünket, hogy így ragaszkodjunk az ígéhez: keressük, kutassuk annak üzenetét!

Áldd meg szeretteinket, kérünk! Ott a legnehezebb bizonytságot tenni; ott a legnehezebb megélni azt, hogy Hozzád tartozunk, hogy megváltottál bennünket. Bocsásd meg, hogyha csak szólni akarunk, sokszor nem is túl nagy szeretettel, sokszor nem is nagy türelemmel, és nem akarjuk felmutatni az életünkben, örömünkben, hálaadásunkban, szolgálatunkban a Megfeszített diadalát. Kérünk Téged, Urunk, adj nekünk új szívet. Hadd lássák az emberek a mi életünket, és hadd dicsőítsenek Téged, aki mindennek a forrása és mindennek a szerzője vagy!

Imádkozunk Hozzád betegeinkért, gyászoló testvéreinkért. Imádkozunk Hozzád, Urunk, a gyülekezetért: kicsinyekért, nagyokért, a gyermekekért, akik csendes hétvégén vannak, adj áldást ott is az igehirdetésben. Kérünk Téged, hogy minden helyen, ahol Krisztust hirdetik, ott engedd meg, hogy legyenek Ővele való áldott, szent találkozások!

Ámen.

462. ének

1. Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés,
De hol te jársz előttem, nincs rettegés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked,
Ki szemlehunyvva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzem:
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem.